

המערער : הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין
בתל-אביב-יפו, ס"י כ"ו לזק' נ"ל עכ"ל

- נגד -

המשיבה : אושרת נחום, עו"ד

פסק דין

ההליכים בבית ה"ד קמא

1. בקובלנה אשר הוגשה כנגד המשיבה פורטו העובדות הבאות :

1. הנאשמת ובעלה ניהלו את החברה: פיסת בר ישראל בע"מ (להלן-החברה).
2. החברה באמצעות הנאשמת ובעלה רכשו סחורות מהמתלוננת, טעם מן הולילנד בע"מ. תמורת הסחורות משכה הנאשמת בשם החברה שיק מסי 1555 ע"ס 173,429 ₪ על בנק הפועלים סעיף הרצל, חשבון 305201 ל-31.3.04.
3. השיק הוצג לפרעון כדין והוחזר על ידי הבנק ללא פרעון.
4. הנאשמת נטלה את השיק וקרעה אותו באמצעותו.

5. הנאשמת ובעלה חתמו כעושי שטר חוב להבטחת פרעון מחיר הסחורה גם כן לפקודת המתלוננת. השטר, מס' 329120 ע"ס 179,850 ₪ לא נפרע למרות דרישת המתלוננת.
6. המתלוננת הגישה את השטר לביצוע בלשכת ההוצל"פ. הנאשמת הגישה התנגדות לביצוע, אולם התנגדותה נדחתה. למרות שהתנגדות הנאשמת נדחתה וניתן פסק דין המחייבה בתשלום החוב, לא שילמה הנאשמת את החוב, כולו או חלקו ולא כיבדה את פסק הדין.
7. למרות שנדרשה, לא הגיבה הנאשמת, לגופה או בכלל, על פניית הקובל אליה מיום 24.11.05, המצורפת לעותק הקובלנה המיועד לה, בלוויית אישור מסירתה"

בכתב הקובלנה בוקש להרשיע את המשיבה בעבירות של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת דין, על פי סעיפים 53 ו-1(61) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א – 1961, וכן עבירות של התנהגות שאיננה הולמת את המקצוע עריכת דין, על פי סעיף 3(61) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א - 1961.

2. בהכרעת דין מפורטת ומנומקת קבע ביה"ד קמא את העובדות הבאות:

- 41.1" הנאשמת ובעלה ניהלו את החברה.
- 40.2 החברה רכשה סחורות מן המתלוננת.
- 40.3 שיק שנמשך לצורך פירעון מחיר הסחורות (אומנם לא על ידי הנאשמת, אלא על ידי בעלה בשם החברה) חולל.
- 40.4 הנאשמת נטלה את השיק וקרעה אותו באמצעיתו.
- 40.5 הנאשמת חתמה כערבה לבעלה, משה נחום, על שטר חוב שנמשך לפקודת המתלוננת (קב/3) וכן חתמה כערבה על המסמך הקרוי "כתב הרשאה" (קב/4), שם

ניתנו למתלוננת הוראות בלתי חוזרות למלא
בשטר כל סכום שעושה השטר יהיה חייב.
40.6 ניתן פסק דין הדוחה את ההתנגדות
לביצוע שטר שהגישו הנאשמת ובעלה.
40.7 הנאשמת לא השיבה לפניות הקובל
אליה."
(עמ' 7 להכרעת הדין תחת הכותרת "סיכום
ביניים").

ביה"ד קמא הוסיף וקבע שהמשיבה לא פרעה את החוב ולא עשתה מאמצים לשלם
כספים למתלוננת. על רקע הקביעות הנ"ל ראה ביה"ד קמא לנכון להרשיע את
המשיבה בכל העבירות המיוחסות לה בכתב הקובלנה.

3. אחר הדברים האלה נפנה ביה"ד קמא לגזור את עונשה של המשיבה, והוא ראה
לנכון לגזור עליה עונש של השעיה בפועל מעיסוק בעריכת דין למשך שלושה
חודשים, וכן השעייה על תנאי לתקופה של שישה חודשים.

הערעור

טענת הערעור

4. ב"כ הוועד המחוזי מערער על העונש שהוטל על המשיבה. נימוקי הערעור מועלים
ע"י המערער בכתב הערעור כלהלן:

1. המשיבה הורשעה בעבירות חמורות
ביותר:
א. המתלונן בא אליה על מנת שתפרע שיק
המשוך על ידי חברה בשליטתה ושליטת
בעלה.
ב. המשיבה נטלה את השיק וקרעה אותו
ללא הסכמת המתלונן.
ג. המשיבה אף לא פרעה חובה בהתאם
לשטר חוב שהוגש נגדה לביצוע ללשכת

- ההוצל"פ. היא לא פרעה חובה למרות שהתנגדות שהגישה נדחתה.
2. למשיבה הרשעה קודמת בגין משיכת שיקים ללא כיסוי.
3. העבירות בהן הורשעה המשיבה, הן בתיק הנוכחי והן בהרשעתה הקודמת, חמורות הן ביותר. הן מצדיקו השעייתה בפועל לתקופה ארוכה ומשמעותית ולפחות לתקופה לה עתר המערער בביה"ד קמא, שמונה עשר חודשי השעיה בפועל.
4. העבירות בהן הורשעה המשיבה פוגעות קשה באמון הציבור, הן בה והן בציבור עורכי הדין ובמיוחד בענייני כספים.
5. העבירות שבהן הורשעה המשיבה צריכות להביא את הערכאות המשמעותיות להסיק שאין לאפשר למשיבה לייצג לקוחות ולקבל מהם פיקדונות.
6. גזר הדין של ביה"ד קמא מחטיא את תכלית הענישה המשמעותית.
7. אינטרס הציבור והצורך לשמור על טוהר מחנה עורכי הדין, רמתו, שמו הטוב והאמון שהציבור רוכש לו, מחייבים קבלת עתירת המערער.

בדיון שהתקיים בפנינו חזר ב"כ המערער על הטענות הנ"ל, תוך שהוא מדגיש את חומרת העבירות ואת הפגיעה הקשה באמון הציבור בכלל עורכי הדין עקב מעשיה ומחדליה של המשיבה כמתואר לעיל, ובנסיבות העניין העונש שהוטל עליה הינו מקל באופן המצדיק התערבות ערכאת הערעור. עוד הדגיש ב"כ המערער שהמשיבה אינה עובדת בפועל כעורכת דין, ועל כן הפגיעה בה, עקב השעייתה, הינה מזערית. ב"כ הקובל הוסיף והדגיש שלמשיבה עבירה קודמת בעניין דומה.

5. על יסוד הנימוקים הנ"ל עותר ב"כ המערער להחמיר בעונשה של המשיבה ולהשיח עליה עונש של השעייה בפועל לתקופה של 18 חודשים.

טענות המשיבה

6. ב"כ המשיבה תומך יתדותיו בנימוקי ובקביעת ביה"ד דלמטה. מדגיש את עברה הנקי של המשיבה יחסית לויתקה. לטענתו מדובר בכשל עסקי של המשיבה, אשר עזרה לבעלה בעסק המשפחתי, והיא אף עשתה מאמץ לפרוע חובות לנושים שונים. ב"כ המשיבה גם הסביר את נסיבות קריעת השיק, והכל כמפורט בהרחבה בפרטיכל הדיון מיום 14.10.07. ב"כ המשיבה מבקש להותיר את גזר דינו של ביה"ד קמא על כנו. לטענתו העונש מידתי, והולם את כלל נסיבות המקרה.

דיון והכרעה

7. נאמר כבר עתה: דין הערעור להתקבל. אני סבור כי צודק המערער בטענותיו: העונש אשר הושת על המשיבה איננו מידתי, הוא מופרז לקולא, ואינו מאזן כראות בין השיקולים השונים הנוגעים לעניין.

8. העבירות בהן הורשעה המשיבה הינן חמורות. המתלונן פנה אל המשיבה על-מנת שתפרע שיק המשוך על ידי חברה משפחתית של בעלה ושלה. המשיבה אומנם אינה חתומה על השיק, ולא הורשעה בעבירה האתית של אי-כיבוד שיק שנמשך על ידה. ברם העובדה שמדובר בשיק אשר נמשך ע"י חברה שהיא פעילה בה, הינה משמעותית ביחס לכלל נסיבות המקרה, ומוסיפה נופך לחומרתו. בין כך ובין כך: השיק לא כובד, והמתלונן ביקש מהמשיבה לפרעו. אין חולקים שהמשיבה קיבלה את השיק לידיה, וקרעה אותו, ללא הסכמת המתלונן.

9. א. ב"כ המשיבה ניסה, בטיעון לפנינו, ליתן הסבר לפועלה הנ"ל של המשיבה באופן הממעיט מחומרתו. לטענתו, סוכם בין המתלונן ובין המשיבה שהמשיבה "תחליף" את השיק לשיק אחר, השיק נמסר לה "היא קרעה אותו והלכה להכין שיק אחר" (עמ' 30 לפרטיכל הדיון בערעור), ולאחר מכן קיבל השליח הוראה מהמתלונן להחזיר את השיק, וכי "היא החזירה לו את השיק, לא ברחה" (שם). אינני יכול לקבל הסבר זה, ואף אם הייתי מקבל אותו, לא היה בו כדי להמעיט באופן משמעותי מחומרת מעשיה של המשיבה, וזאת מהנימוקים הבאים:

ראשית:

המשיבה לא העידה בפני ביה"ד קמא ולא מסרה את גירסתה מכלי ראשון. אף בפנינו המשיבה לא התייצבה.

שנית:

הקובל, מר יהושוע פאר, העיד בפני ביה"ד קמא, ועדותו – שהתקבלה ע"י ביה"ד קמא וזכתה לאימונו – מתארת את שאירע באור שונה לחלוטין:

"גברת אושרת, היא בלבד ביקשה את הצי'ק. הוא צלצל אלי לתת לה את זה. מאחר ויש לי גם שטר ביטחון שהיא חתומה עליו והיא טענה לי, שהיא תחליף אותו לצי'ק אחר, שהיא תיתן צ'ק שהיה לה אחר במקום זה. אמרתי לה או קיי. איך שהיא לקחה ממנו מהר והיא קרעה, הוא תוך כדי זה אומר לי: היא קורעת את הצי'ק. הוא התחיל לצעוק, אני ביקשתי ממנו שהוא ייתן לי אותה והודעתי לה שאני פשוט פונה למשטרה, כי הצי'ק הוא רכוש שלי, והיא קיבלה תמורתו וכעת הצי'ק הוא רכוש שלי ואסור לה לנגוע בזה ואני אפנה למשטרה כעת ואני אצלצל למשטרה באופן מיידי, ואז היא החזירה לו את הצי'ק..."

(עמ' 21 לפרטיכל הדיון מיום 20.11.06).

שלישית:

אך עובדה היא שהמשיבה לא מסרה בידי השליח שיק חלופי, והתוצאה מדברת בעד עצמה: השליח חזר ועמו "שיק קרוע", בבחינת "הדבר מדבר בעד עצמו".

רביעית:

המשיבה לא ערערה על הכרעת ביה"ד קמא ועל קביעותיו, ומשכך, מדובר בממצאים וקביעות חלוטים, שאין אחריהן ולא כלום, מה גם שלא הובאו בפנינו כל נימוקים שיש בהם, ולו "קצה קצהו של חוט", כדי לסתור את ממצאיו וקביעותיו של ביה"ד קמא. ושוב נזכיר שהמשיבה לא העידה בפני ביה"ד קמא, לא הביאה מטעמה כל ראיה, ולא סתרה בדרך כלשהי את עדותו של המתלונן.

ב. כאמור לעיל, אף אם היינו מאמצים את תיאורו של ב"כ המשיבה לאירוע, לא היה בכך כדי להמעיט מחומרתו. הכל מודים, ואיש אינו כופר בכך, שהמשיבה לא ביקשה ולא קיבלה אישור מהמתלונן – או ממי מטעמו – לקרוע את השיק. השיק לא היה שלה. השיק נמסר למתלונן והוא רכש בו את זכות הקניין. גם אם היה בכוונתה של המשיבה להמיר את השיק בשיק אחר – וכאמור לא כך היה הדבר – לא היתה היא רשאית לקרוע את השיק או לנהוג בו מעשה בעלות, אלא רק לאחר שמסרה לבעליו את "שיק התמורה", היינו "השיק האחר", והבעלות בשיקים הוחלפה בכפוף להסכמה ברורה של המתלונן. כפי שצינו לעיל, מעשיה של המשיבה "מדברים" בבירור לחובתה: היא נטלה שיק שאינו שלה, קרעה אותו שלא כדין, ואף לא מסרה שיק אחר תמורתו.

כעולה מחומר הראיות שעמד בפני ביה"ד קמא, נתן השליח אימון במשיבה, מסר בידיה את השיק, אך היא קרעה אותו, ללא כל הסכמה ו/או הסמכה, ולא נתנה את תמורתו. בכך עשתה המשיבה מעשה חמור שאינו מצפים לו מאחד העם, קל וחומר מעורך דין אשר זולתו נותן בו אימון מעצם מעמדו ותפקידו כעורך דין.

10. א. די לנו בפועלה הנ"ל של המשיבה, כדי להגיע למסקנה שהעונש שהושת על המשיבה אינו מידתי ומופרז לקולא. ברם המשיבה גם הורשעה בכך שלא פרעה שטר חוב אשר עליו חתמה כערבה, וזאת אף שניתן פסק דין הדוחה את ההתנגדות שהוגשה (מטעם המשיבה ובעלה) לביצוע השטר.

ב. ב"כ המשיבה טען בפנינו שהמשיבה עשתה מאמצים כנים לתשלום חובותיה, וכי מדובר בהסתבכות עסקית של בעלה, ולא בהשתמטות מכוונת מתשלום חובות. בנושא זה הועלו טענותיה של המשיבה בהרחבה בפני ביה"ד קמא, וזה דחה אותן כהאי לי שנא:

"לא כל חוב כספי אזרחי של עו"ד מהווה
עבירת משמעת:

טענה זו נכונה, בעל"ע 4498/95 הועד המחוזי
של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד דרור רוכברג
ואח', תק-על 99 (3), 1830, קבע בית המשפט
העליון בעמ' 1833:

"נראה לי, כי בעניין זה אין מקום לקבוע כלל
גורף, לפיו כל אימת שנמנע עורך דין מכיבוד

חיוב כספי שהוטל עליו בפסק דין אזרחי, יש בכך מקום משום התנהגות שאינה הולמת. יש לבחון בכל מקרה מה הן הסיבות בעטיין לא שולם החוב והאם יש באי כיבוד פסק הדין, בנסיבות העניין, כדי להצביע על חוסר הגינות ועל חריגה מכללי ההתנהגות המקובלים ולהטיל דופי בעורך הדין."

הסניגור הציג גם צילום מדף כותרת "עדכוני פסיקה בבתי הדין המשמעתיים", שם נכתב בעניינו של נאשם שצבר חובות בהיקף של 25 מיליון ₪ ותיקו בהוצאה לפועל אוחדו, כי עו"ד העושה מאמץ כן ואמיתי לשלם את חובותיו לשיעורין נחשב כמי שמכבד את פסק הדין ואין הוא פוגע בכבוד המקצוע.

בעניין שלפנינו כל שהוצג לנו לצורך בחינת השאלה מה עושה הנאשמת, אם בכלל, לפירעון החוב, היה דו"ח של הכונס, לפיו הנאשמת ובעלה עבדו בחברה תחת ניהולו ומשכרם נוכו כספים שהועברו לנושים ובהם למתלוננת (קב/9).

אין אנו יודעים האם לנאשמת רכוש שניתן לממשו לצורך פירעון החוב כולו או חלקו, האם הציעה הצעות כלשהן למתלוננת וזו דחתה ו/או כל נסיבה אחרת ממנה יכולים היינו ללמוד אודות מאמץ כן ואמיתי לפירעון החוב, והכל משום שהנאשמת לא טרחה להעיד ולא שפכה אור על נקודות אלו ובכך הותירה את עדות מנהל המתלוננת כעדות יחידה שאין מולה כל ראייה לסתור.

מר פאר שהעיד מטעם הקובל לא נחקר בנקודה זו על ידי הסניגור (למעט בנושא עבודת הנאשמת בחברה בתקופה בה ניהל אותה הכונס והעובדה שחלק משכרה נוכה אז לטובת נושים ובהם המתלוננת).

משכך אין לקבל את טענת הסניגור (בעמוד 12 לפרוטוקול מיום 1.1.2007) שנעשו מאמצים לשלם כספים למתלוננת (מה גם שהסניגור המלומד התייחס שם לחברה ולא לנאשמת).

11. סוגיה זו של הימנעות עורך דין מכיבוד חיוב כספי שהוטל עליו בפסק דין אזרחי, והאם הימנעות כזו מהווה עבירה אתית אם לאו, הינה סוגיה מורכבת, הטעונה בירור וליבון, ולהלן נתייחס אליה אך בקצירת האומר. הטעם לכך הוא זה: המשיבה לא ערערה בפנינו על הכרעת הדין, ומשכך, אף ההכרעה בנושא זה הינה חלוטה, ואין עוד מקום להרהור ולערעור אחר קביעותיו של ביה"ד קמא. אין בדברים שנאמרו ב"הבל פה" ע"י ב"כ המשיבה – וכזכור המשיבה לא העידה בפני ביה"ד קמא ואף לא התייצבה בפנינו – כדי לאפשר קביעת ממצא עובדתי כלשהו, ובוודאי שלא ממצא הסותר קביעות עובדתיות והכרעה חלוטה של ביה"ד קמא. כפי שנראה להלן, אנו סבורים שביה"ד קמא צדק גם לגופו של עניין, ולא נפלו בהכרעתו להרשעת המשיבה גם בנושא זה כל פגם או טעות המצדיקים התערבותנו, ובדין הורשעה המשיבה גם בפרט אישום זה.

12. החובה לקיים פסקי דין והחלטות של בית המשפט הינה מאושיות קיומה של חברתנו ומדינתנו כמדינת חוק. אי-קיום פסק דין של בית משפט מוסמך מאיין למעשה את פועלה של הרשות השופטת. מה טעם לדון ולפסוק, אם הפסק אינו מתקיים ואינו מוגשם? עמדה על כך כבי' השופטת פרוקצ'יה:

"האפקטיביות של שלטון החוק נבחנת, בין היתר, ביכולתו של השלטון לאכוף החלטות וצווים שיפוטיים. באין אכיפה של צווים שיפוטיים, שוררת אנרכיה חברתית, ונפגע מעמדן של נורמות ההתנהגות וההחלטות השיפוטיות שנועדו ליישמן. אי-ציות לצווי בית משפט מהווה הפרה של מהלך עשיית הצדק, הפוגע ביסודות הדמוקרטיים עליהם בנויה החברה, ולצורך התמודדות עם אפשרות הפרה כזו, ניתן כוח שיפוטי לפעול באמצעים שונים שנועדו לכפות על מבזה צו שיפוטי לקיימו (Morris v. Crown Office)

122, 114 QB 2 (1970)). חשיבות ההליך למניעת בזיון בית המשפט אינה מוגבלת לצדדים להתדיינות. הוא נועד בעיקרו להגשים אינטרס ציבורי החותר להבטיח את שלטון החוק דרך ביצועם של פסקי דין. חשיבותו חיונית להשלטת המודעות החברתית בדבר החובה לכבד את החוק ואת צווי מערכות אכיפת החוק ולהגנה על מעמדה של הרשות השופטת. בראייה רחבה, החובה לאכוף צווים שיפוטיים הינה מסימני ההיכר של משטר חופשי ודמוקרטי (ע"פ 126/62 דיסנצ'יק נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י יז(1) 169, 179 (1963)). " (ע"פ 517/06 מנור נ. K.P.N.G. – לא פורסם).

אכן, במקום בו פסקי הדין לא מקוימים נוצר תוהו ובוהו, ו"כל דאלים גבר". על כל אזרח מוטלת החובה לקיים פסקי דין, ולענין זה איננו רואים הבדל מהותי בין פסק דין האוסר על פלוני לעשות מעשה ובין פסק דין המחייב לעשות מעשה. זה, כזה, מבטאים הכרעה שיפוטית מחייבת ועל כל אזרח מוטל החובה להישמע להוראות שופטיו ולקיימן: בין שחויב לכך במעשה, ובין שחויב לכך במחדל, היינו: בהימנעותו מעשיה בחינת: "עת לעשות ועת לחדול".

13. וכלים מכלים שונים יוצר הדין כדי להביא לאכיפת ולקיום פסק הדין, מהם הנטועים במשפט האזרחי, ומהם – בתחום המשפט הפלילי. כך, נחקק חוק ההוצאה לפועל וכוננה לשכת מיוחדת לשם אכיפתם של פסקי דין, וכך, נקבעו מנגנונים אחרים לכפיית הציות לפסקי דין לרבות הליכים על פי פקודת בזיון בית המשפט. כאמור, לאי-קיום פסק דין עשויות להיות השלכות גם במישור הפלילי, כגון כאשר פסק הדין אוסר על פלוני לעשות מעשה, ועשייתו, על אף האיסור, תחשב כעבירה פלילית אשר סנקציה פלילית בצידה (סעיף 287 לחוק העונשין).

14. א. עורך דין הינו "פקיד בית המשפט". הוא חייב להישמע לדברי ביהמ"ש ולציית להוראותיו. אי-ציות להוראות בית המשפט הינה עבירה אתית כשלעצמה. (ראו בהרחבה קלינג "אתיקה בעריכת דין" עמ' 360).

ב. אם אזרח מן השורה חייב לציית ולהישמע לפסקי בית המשפט, קל וחומר שעורך דין חייב בכך. עורך דין אשר אינו נשמע להוראות וצווי בית המשפט – בין אם המריה זו הינה במסגרת עבודתו ותפקידו כעורך דין ובין אם המריה זו הינה בקשר להתדיינות אישית שלו – פוגע בשלטון החוק, מהווה דוגמא שלילית לאי-אמון ופגיעה ברשויות החוק והאכיפה, והמריה זו מהווה, מיניה וביה, "מעצם טיבה וטבעה", התנהגות שאינה הולמת כל אזרח, ועל אחת כמה וכמה עורך דין שתפקידו מושתת על כיבוד וביסוס שלטון החוק, ולא על ערעורו ופגיעה בו.

15. א. אשר על כן נראה הדבר, שככלל, הימנעות עורך דין מלכבד פסק דין של בית משפט – ובכלל זה פסק דין המחייבו לעשות מעשה כגון ביצוע תשלום כספי – מהווה על פניה עבירה אתית של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע של עריכת דין, ושל התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת דין.

ב. זה הכלל. זו "החזקה". ברם זו אינה "חזקה חלוטה", אלא חזקה "ראייתית" הניתנת לסתירה. סבורנו שבדרך זו יש לקרוא ולפרש את פסק דינו של ביהמ"ש העליון בעניין על"ע 4498/95 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ. עו"ד דרור רוכברג (לא פורסם). וזו הפרשנות הראויה לדעתנו: ככלל, על עו"ד לקיים פסק דין המחייבו בחיוב כספי. הימנעות מלעשות כן, בלא שעורך הדין מצביע על נסיבות מיוחדות, מהווה על פניה עבירה משמעתית. אכן, המבחן שנקבע בהלכת רוכברג הינו:

"האם יש באי-כיבוד פסק הדין, בנסיבות העניין, כדי להצביע על חוסר הגינות ועל חריגה מכללי ההתנהגות המקובלים ולהטיל דופי בעורך הדין."

מאליו מובן, ואין צריך לפנינו, כי כאשר עו"ד אינו מקיים פסק דין המחייבו לשלם, בלא כל הסבר ו/או נימוק ראויים, הדבר מצביע על "חוסר הגינות ועל חריגה מכלל ההתנהגות המקובלים". הדבר כך בחוב כספי גרידא, קל וחומר בחוב שקיבל גושפנקא של בית המשפט. חובות יש לפרוע. אדם שאינו פורע את חובותיו – ואף אם מקורו של חוב זה הינו בערבותו לחוב של אחר – כאשר ביכולתו לעשות כן, אינו אדם "הגון" והתנהגותו "אינה ראויה", ונפל בה דופי. "חוב", מעצם הגדרתו, הינו כסף של הזולת המצוי ברשותך, ועליך להחזירו. אין באבחנה בין "השאלה"

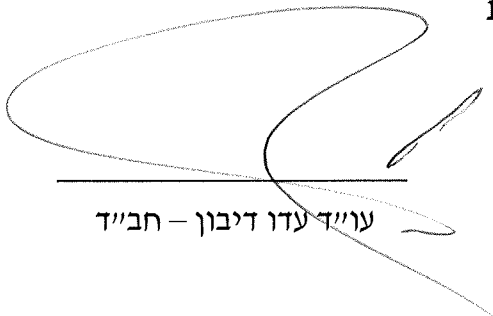
ו"הלוואה" (ולעניין זה ההבדל בין חוב כתוצאה מ"הלוואה" ובין חוב כתוצאה מאספקת סחורה וכד' אינו בעל משמעות מהותית) כדי לעמעם את הקביעה הנ"ל.

16. אכן, מדובר בשטר ושוברו בציוד: עשויות להתקיים נסיבות מיוחדות העשויות ליטול ממחדלו של עורך הדין לפרוע את שחויב, את אותו מרכיב של "חוסר הגינות". כך כאשר מדובר בהסתבכות עסקית "טהורה" (שאינן עמה מרכיב של חוסר הגינות ויושר) של עורך הדין, וכאשר נראה על פני הדברים שעורך הדין עושה מאמצים כנים לפרוע את חובו. אכן, אין מדובר "ברשימה סגורה", וישנם שיקולים ונסיבות רבות ומגוונות העשויים להיות רלוונטיים לכל מקרה ומקרה. הצד השווה שבהם: על עורך הדין להצביע על אותן נסיבות ולהוכיחן. בנדוננו המשיבה לא העידה, לא העלתה כל נסיבות המסבירות את הימנעותה מלקיים את פסק הדין ולפרוע את השטר לו היא ערבה, ועל כן מחדלה עומד כשלעצמו, ומעיד לחובתה, כפי שקבע בצדק ביה"ד קמא.

סוף דבר

17. העבירות שעברה המשיבה הינן חמורות. העונש שהושת עליה, שלושה חודשי השעיה בפועל, הינו מופרז בקולתו. אנו יושבים כערכאת ערעור, ולכן לא המליץ לחברי למצות את הדין עם המשיבה ולא נגזור עליה את העונש שיתכן והיינו גוזרים לו ישבנו לדין כערכאה ראשונה. לו דעתי היתה נשמעת היינו מקבלים את הערעור וגוזרים על המשיבה עונש של השעיה מלשכת עורכי הדין לתקופה של תשעה חודשים החל מיום פסק דין זה. שאר הוראות גזר הדין של ביה"ד קמא יעמדו על כנן.

ניתן היום, 19.12.07

עו"ד עדו דיבון – חב"ד